

Det er ellers blevet sådan almindeligt hos flertallet herinde i Folketinget at sige: Nu skal vi have fredens projekt, og fredens projekt etablerer vi ved, at vi etablerer flere flertalsafgørelser, hvor de enkelte lande i højere grad kan blive stemt ned. Det er en historisk fejltagelse, og det er ikke den måde, man etablerer fred på i vor tid.

Den måde, man etablerer fred på, er ved, at man respekterer landenes forskelligheder og respekterer, at landene træffer beslutninger ud fra de forudsætninger og de ønsker, der er i det pågældende land, og at det kan føre til et andet resultat end de beslutninger, man træffer i andre lande. Men det er ikke det, EU-projektet går ud på. Tværtimod går det ud på at ensrette, og når landene ikke vil ved enstemmighed, er det, at den tanke opstår, at vi skal have flertalsafgørelser, så vi kan stemme landene ned.

Hvis udvidelsen var en reel dagsorden på regeringskonferencen – jeg har sagt det tidligere, og jeg vil også sige det under denne debat – er det vores opfattelse, at så diskuterer man reform af landbrugsstøtte, og man diskuterer reform af strukturpolitik. Det gør man ikke, og det betyder – med det udtryk, jeg tror hr. Arne Melchior fik brugt i sin ordførertale – at EU ikke har orden i eget hus forud for en diskussion om en udvidelse. Dermed betyder det også, at man først efter regeringskonferencens afslutning tager hul på nogle helt væsentlige, afgørende ting i forhold til udgangspunktet for en udvidelse.

Jeg vil gerne kommentere nogle enkelte punkter i regeringens redegørelse.

Først om det retlige område: Danmark har taget et forbehold. Regeringen siger, at forbeholdet på det her område ligesom på de andre skal stå ved magt før, under og efter regeringskonferencen. Jeg kunne måske godt tænke mig, dengang vi begyndte diskussionen om regeringskonferencen, at have startet med at tælle, hvor mange gange vi har hørt »før, under og efter regeringskonferencen«. Det er ikke få.

Men på trods af, at regeringen og statsministeren ved talrige lejligheder siger, at de forbehold skal stå ved magt, kan vi se, at på dette område, står de for fald.

I går behandlede Folketinget lovforslagene om ratifikationen af Schengenkonventionen i Danmark, og det stod klart, også efter det, justitsministeren sagde som afslutning på debatten, at hvis de øvrige lande i EU benytter den mulighed, som vi jo har givet dem i Edin-

burgh-Afgørelsen, for at lave et overstatsligt samarbejde på det retlige område, kan vi komme i den situation – og det er altså noget, der kan ske om ganske få måneder – at der bliver truffet beslutninger i EU, som berører Schengenkonventionen, og som populært sagt tager en del af Schengenkonventionen ind under EU med det resultat, at Danmark har et problem i forhold til forbeholdet.

Det bekræftede justitsministeren i går, og jeg synes også, at udenrigsministeren skulle bekræfte det i dag, for det betyder jo, at regeringen på regeringskonferencen bliver nødt til at forholde sig til, at man kan gøre en af to ting.

Enten kan man i traktaten få fastslået det danske forbehold for at være sikker på, at det holder vand, eller også kan man i Schengenkonventionen få indskrevet, at man skal have fastholdt forbeholdet, men ingen af delene har jeg set regeringen gå ind for på nuværende tidspunkt. Og det kan jeg kun tage som udtryk for, at regeringen ikke kæmper for det danske forbehold på dette område, men accepterer, at vi kan stå i den situation om bare to måneder, at de andre lande har udnyttet den mulighed, vi har givet dem i Edinburgh, og at vi så har problemer, fordi et flertal herinde beslutter, at Danmark skal tilslutte sig Schengenkonventionen.

Den anden del af diskussionen om det retlige område går på spørgsmålet om, hvorvidt det er fornuftigt med flertalsafgørelser på flygtningeområdet.

For Dansk Folkeparti er svaret uden noget som helst forbehold klart nej. Selvfølgelig er det ikke fornuftigt at have flertalsafgørelser på et for Danmark så vitalt område. Politikernes forføjede politik, som har skabt stor mistillid i befolkningen over for politikernes måde at føre flygtningepolitik på, skal ikke bruges til at argumentere for, at det så nok er bedre, hvis EU tager sig af spørgsmålet. Og det er jo den måde, man har lagt det ud til befolkningen på.

Det har så fået en del af befolkningen til på nuværende at sige, at det godt kan være, det er bedre, at det er EU, der tager sig af flygtningepolitikken i stedet for de danske politikere, for de danske politikere har vist, at de ikke magter opgaven. Men i Dansk Folkeparti vil vi tillade os at være så ambitiøse, at vi vil argumentere for, at det er Folketingets flertal, der skal ændres, så vi kan få strammet den danske flygtningepolitik.

Det er ad den vej og ved at bevare Danmark som et suverænt land på dette område, at vi sik-